

Andrej Bača
Niet vinných v kuríne

Som skalopevne presvedčený, že to nedokážem. Obeť mi hľadá priamo do očí, trhá mi tým vnútornosti. Sklenené oči poznajú svoj osud. Tiež chcem plakať. Úprimne vykriknúť: „Som slaboch!“ Ved' čo je na tom zlé? Nebol by som jediný.

V pomedzí ríbezľových kríkov sa ukrýva sestriino zimné telo. Peľ sa jej zapletá do bielych vlasov. Slnčnice sa už nechcú otáčať za slnkom. Kura zašuchoce perím, vníma anjela zakotveného v ľudskej koži. „Pomôžem ti.“

„Prosím.“ Sekáč nabrúsili dokonale, no hlavu kury neodtne. Ja mu to nedovolím.

Vezme mi vražednú zbraň a nabije ju na dĺžku ramena. Anjel zhodí krídla, premena v ľudskú bytosť je dokonaná sliepkiným výkrikom. Bezmocnosť po mne dupe a vtlača ma medzi steblá hlbšie a hlbšie. Kurínom doznieva žalospev.

Krv na jej studených rukách má iný odtieň. Bez viny je redšia, ukrátená o viskozitu. Neverím, že to dokázala. S otvorenými očami.

„Nebudem to jest'!“ odtiahol som sa od sestrinej polievky a rovnako tak aj od jej bravčovej panenky na prírodno o desať rokov neskôr.

„Ale nebuď fajnový,“ chichoce sa z môjho biedneho apetítu.

„Ja to myslím celkom vážne.“

„Len mi tu nezačni vyplakávať, že aj zvieratá majú dušu.“

„Majú.“ Zakladám si ruky na prsiach. „A nielen oni.“

„Dobre, pardon. A cuketový koláč zješ?“

„Je v ňom slanina?“

„Nie, ani šunka.“

„Tak zjem.“ Porciu bravčového nahrádza krajným kúskom slaného dezertu. „Chceš mi niečo povedať, že?“

„Hm?“

Zdvihnem tanierik priamo k jej nosu. „Krajček. Ten by si nikdy nikomu nedala, ak by si na to nemala dôvod. Čiže sa ti niečo stalo a chystáš sa mi o tom povedať.“

Očami rysuje po stole. „Som v tom.“

Cuketový koláč zostáva v hanbe. „Ja budem ujo.“ Moje nadšenie neprekoná ani princezná z rozprávkovej knižky.

„Upokoj sa, brat,“ vydýchne, „Keďže je to Rišovo decko, ešte neviem, či si ho nechám.“

Srdce mi potichu žuchne na zem. „Blázniš?“

„Myslím, to vážne.“

„A na to dieťa si nepomyslela, že?“

„Áno, pomyslela, ale rovnako aj na seba.“

„Pripravíš ho o život.“

„A ja budem mať čo zo života?“

„Si sebecká.“

„Ja že som sebecká? Môžem si snáď rozhodnúť, či to dieťa mať budem alebo nie. Je to moje telo, môj život. Viem, že svojim deťom dokážem poskytnúť nielen lepší život, ale aj lepšieho otca. Richard je hnusák, odporný sviniar. Spravil zo mňa nezamestnanú trosku bez prachov a keď od vlastného brata nežiadam viac než pochopenie, vyčíta mi, že som sebecká. Veľmi pekne ďakujem.“

Nerád jej ubližujem. „Ja ti chcem len poradiť. Bola by si úžasná matka.“

Posadí sa. „Vieš to určite?“

„Neviem, ale myslieť si to môžem.“ Načiahnem sa po jej dlani, prstami krúžim po hánkach. Ruky má vždy studené. V lete, v zime, pri behu, pri varení. Aj keď má rukavice. Aj keď utína sliapkam hlavy. Aj keď drží transparent s nápisom: ZA NAJMENŠÍCH Z NÁS.

„Nečakal som ťa tu,“ úprimne konštatujem.

„Rozhodla som sa len dnes ráno. Teda ono sa rozhodlo.“ Tehotenské bruško jej napína šaty v páse. Posledných osem mesiacov dopriali jej tvári jemnejšie ryhy.

„Pohlavie už vieš?“

„Práveže nechcem. Bude to prekvapenie,“ radosťou prehluší okolitý ruch. Ušetrim jej námahu a škatuľku odznakov vymením za vytŕčajúci maják. Vykročíme za davom von z námestia, jedna myseľ, jedna duša. V predstavách nakupujem dupačky, lego, zjednávam výlet do Bešeňovej. Chýba mi detstvo, respektíve to, čo som v ňom nemal.

„Nemáš niečo na pitie?“ S túžbou nahliadne do môjho plecniaku.

„Džús.“

„Dala by som si minerálku.“

„Tam je samoška, kúpim ti ju.“

„Idem,“ zabrzdí ma a sama vybehne z pochodujúcej masy ľudu. Nespúšťam z nej oči a bez váhania ju nasledujem.

„Vezmem si nejaké jablko,“ podávam nonšalantné hlásenie.

„A neskúsiš keks?“ Ani na milióny raz nepochopí, že sladkosti nejedávam.

Maličký nákup mi vloží do batoha. Na tvári sa jej objavia všetky odtiene bielej. Nie je ich síce päťdesiat, však dostatok na vystihnutie nevládnosti. „Si v poriadku? Pod’, sadneme si v parku.“

Tieň mračna vytvára okolo lavičky temný kruh. V jeho epicentre si sestra hladí úpätie bruška a nepravidelne dýcha.

„Ešte nemáš termín, či?“ overujem.

„Až o mesiac,“ vytlačí cez zaťaté zuby, „ale už aj ráno som cítila tlak.“

„Prečo si mi to nepovedala?“ Podopriem jej rameno. „Musíme ísť do nemocnice.“ Ťažké nohy pridávajú kilometre na ceste k autu. Obzerám sa navôkol, pátram po pomoci. Ľudia v kaviarňach uchlipekávajú zo svojich nudných životov, jazykom zotierajú fádnu penu z umelých pier. V amerických mafinoch sa prehrabávajú ako v kamarátkinom živote, namiesto čokolády slintajú po škandáloch. Cvičené, zákrokom zväčšené úsmevy ma štípu v očiach. V poslednej sekunde sa vyhýbame mohutným kolesám.

„Vydrž!“

„Veľmi to bolí,“ zafuní. Cítim, ako mi vlnú chodidlá. „Asi mi...“

„Bože.“

„Je to ešte ďaleko? Prečo nám nikto nepomáha?“ Na jej slová zareaguje nesprávna osoba. Tetovania a piercingy sú pamiatkami na utrpenie, ktorým si dozaista prešla.

„Poďte, zoberiem vás do nemocnice.“

„Nie!“ skaličím zárodoky slušnej konverzácie, „Ja to zvládnem, vezmem ju tam sám.“ Hlava mi duní hlúpyimi predsudkami. Sestra máva na takéto situácie výstižné komentáre. Jej zanovité mlčanie ma desí. V očiach jej číha výčitka. Obzriem sa. Zvlneným obočím sa žene ospravedlím za odmietavý postoj.

Sestra už nič nevníma. Dýcha plytko. Hladím ju po spotenom čele.

Cudzinkina tvár zalieva auto pozitívnou energiou. „Prvé bábätko?“

„Áno.“

„Ja mám dve.“

„Naozaj?“ Cez spätné zrkadlo si overuje môj neveriacky podtón. Pery jej blčia šťastím, každým slovom mi dokazuje nadľudskú empatiu. „Určite budete skvelí rodičia.“

„Ja som jej brat.“

Na krku má vytetované srdiečko. Necítim utrpenie. Vlastne ani z jedného tetovania. Dunenie ustáva.

Očividne sme mali šťastie na zelené. Auto hlučne brzdí. Doktorom nič nevysvetľujem. Všetko potrebné je vpísané v krvavom potôčiku na sestrinom ľavom stehne. Strach mi vteká do každého prsta, mrazivá emulzia nimi trasie.

Temná ruka napína svaly. Stačí nabiť a seknúť. Ani dnes by som to nedokázal. Ani zajtra, ani v ďalšom živote.

On to vie. V našom mene utína slipekam hlavy. Zo zobákov sa vynárajú pochmúrne melódie. Tóny krešú beznádej. Naše zákony pre neho neplatia. Obmedzujeme nimi životy všetkým navôkol, len sebe nie.

Nerobí osudové chyby, všetko má dokonale premyslené. Som len divákom v kine. Driapem po plátne, zakrývam hrozné výjavy. Film sa vždy premieta až do konca. Mlátim po stene, mlátim

ostatných divákov. Vyškriabem si oči, aby mi nenahlodal svedomie. Vo svojom živote len figurujem. Dušou znie tikot hodín. Netuším, kedy zazvoní budík.

Sestrinu radostnú budúcnosť odvážajú dlhou temnou chodbou. Mŕtvolný pohľad nepatrí mne. Ja som nevraždil, napriek tomu ma bezmocnosť pritláča k stene a vina sa mi vlieva do priedušiek.

Mám jej to povedať. Doktori očividne poznajú ľútosť len z prednášok psychológie. Rúcam sa z útesu, po kolenách sa doplazím k sestre. Osud sa mi rehoce za chrbtom.

„A dieťa?“

Pochopí to skôr, než sa jej vôbec pozriem do očí.